K. Pätsi valitsuse ajal kerkivad üles uued algatused Põhiseaduse muutmiseks, peale seda kui 1932. a. augustis ettevõetud rahvahääletus Põhiseaduse muutmiseks jättis Põhiseaduse muutmise pooldajad vähemusse. 10. nov. 1932. a. vabadussõjalased olid esitanud seaduseelnõu Põhiseaduse muutmiseks ja 22. nov. samal aastal oli Riigikogu valinud alalise Põhiseaduse komisjoni Põhiseaduse muutmise seaduseelnõu väljatöötamiseks. 1933. aastasse jõutakse Põhiseaduse muutmise ettevalmistuste tähe all, kusjuures Riigikogu ja vabadussõjalased võistlevad üksteisega eelnõu rahvahääletusele panemise kiiruses.

4. jaan. Riigikogu juhatus otsustab anda käigu vabadussõjalaste nõudmisele rahvahääletuse toimepanemiseks Põhiseaduse muutmise teostamiseks rahvaalgatuse korras. 14. jaan. Riigikogu võtab vastu ka Põhiseaduse komisjoni poolt väljatöötatud Põhiseaduse muutmise eelnõu, mis otsustatakse panna rahvahääletusele. Kahe eelnõu vahe seisab peamiselt presidendi (riigivanema) võimupiirides. Riigikogu poolt vastuvõetud seaduseelnõu taotleb parlamentaarse režiimi šablooni, nagu see kujunenud välja riigiõiguses kõigi viimase aja täiendustega, kuna vabadussõjalaste eelnõu sihib tublisti presidiaalkorra poole, langetades Riigikogu tähtsuse nõuandva organi tasapinnale, kellega president (vabadussõjalaste eelnõus riigivanem) võib käia ümber oma äranägemise järgi ja valitseda ka dekreetidega. Tekivad kestvad vaidlused, kas riigivanemal vabadussõjalaste eelnõu järgi on õigus ka riigi-eelarvet panna maksma dekreediga. Kuna eelnõus see küsimus ei ole küllalt täpselt lahendatud, jõuavad mitmed nimekad juristid üksteisele vastu käivatele seisukohtadele. Mõlemad eelnõud erinevad ka Riigikogu liikmete arvu suhtes — Riigikogu

Eesti kroonika 1933, lk. 18